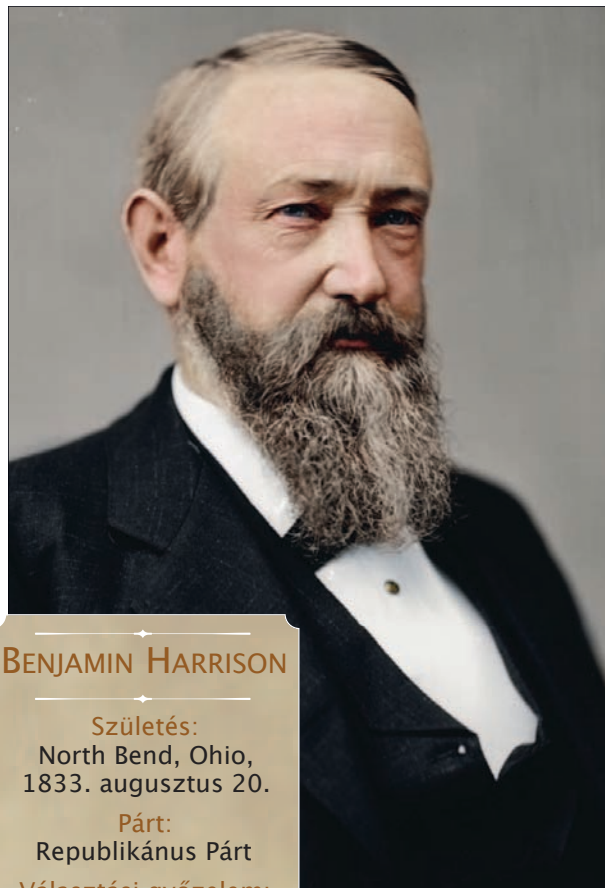

Harrison apja képviselő volt, nagyapja William Henry Harrison, az ország 9. elnöke, dédapja – aki szintén a Benjamin Harrison névre hallgatott – pedig egyike volt annak az 56 kongresszusi képviselőnek, aki aláírta a *Függetlenségi nyilatkozatot*.

Az 1888-as választás során nagyszabású vesztegetésekre került sor. Harrison ellenfele, Grover Cleveland százezerrel több népi szavazatot kapott, az amerikai választási rendszer azonban az elektorok szavazatai döntik el, s ezekből Harrison tudott többet megszerezni. Mire beköltözött a Fehér Házba, a republikánus pártfőnökök már a miniszteri állásokat is elosztogatták a támogatás fejében. Harrison nem bánta a dolgot, mert azt tervezte, hogy a törvényhozó szervre, a Kongresszusra bízta az ország irányítását.

Semmilyen reformot nem támogatott, csak arra volt hajlandó, hogy engedelmesen aláírja a republikánus többségű Kongresszus által elé terjesztett törvényjavaslatokat. 1890-ben négy fontos törvényt hoztak. A Sherman-féle trösztellenes törvény megtiltotta a kereskedelmet korlátozó trösztök működését. Az ezüstvásárlási törvény megnövelte a pénzverésre használt ezüst mennyiségét, s ezzel megnyugtatta a farmereket, akik ettől az intézkedéstől a mezőgazdasági árak emelkedését várták. A nyugdíjtörvénnyel biztosították a kétkézi munkára nem képes veteránok megélhetését: 1889-ben 88 millió, 1893-ban pedig már 159 millió dollárt fordítottak nyugdíjakra. A McKinley-féle vámtörvény az ipar védelme érdekében példátlan szintre, átlagosan 48,4%-ra emelte a behozatali vámokat.

James G. Blaine külügyminiszter megrendezte az első pánamerikai konferenciát Washingtonban (1889–1890), amelyen kereskedelmi egyezményeket köthetett több la-

BENJAMIN HARRISON

Születés:

North Bend, Ohio,
1833. augusztus 20.

Párt:

Republikánus Párt

Választási győzelem:
1888

Választási vereség:
1892

Házastárs:

Caroline Lavinia Scott
(1832–1892), Mary
Scott Lord (1858–1948)

Halál:

Indianapolis, Indiana,
1901. március 13.

tin-amerikai országgal. A válsággal fenyegető nemzetközi konfliktusokat sikerült békésen rendezni. A Bering-tengeri fókavadászat vitás kérdéseit nemzetközi törvényszék elé vitték, s amikor az olasz maffia tizenegy tagját New Orleansban meglincselték, az Egyesült Államok baráti gesztusként jóvátételt fizetett.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK 23. ELNÖKE

BENJAMIN HARRISON

1889. MÁRCIUS 4.–1893. MÁRCIUS 4.

HARRISON EGÉSZ ÉLETÉBEN BECSÜLETES VOLT ÉS NEMES ÜGYEKET TÁMOGATOTT. VÉGIGHARCOLTA A POLGÁRHÁBORÚT, REPUBLIKÁNUS SZENÁTOR-KÉNT TÁMOGATTA A KÖZSZOLGÁLATI REFORMOT, A FEKETÉK POLGÁRJOGÁT, A VASUTAK ÉS TRÖSZTÖK TEVÉKENYSÉGÉNEK SZÖVETSÉGI SZABÁLYOZÁSÁT, VALAMINT A MAGAS VÉDŐVÁMOKAT. TERMÉSZETVÉDELMI JAVASLATAI ALAPJÁN JÖTT LÉTRE KÉSŐBB A GRAND CANYON NEMZETI PARK. CSAK EGYETLEN DOLOGRA NEM VOLT KÉPES: ARRA, HOGY MEGSZERETTESSE MAGÁT. NEM KEDVELTE A NYILVÁNOS SZEREPLÉST, ÉS ROSSZ VOLT A KAPCSOLATA AZ ÚJSÁGÍRÓKKAL. OLYAN MEREVEN ÉS FORMÁLISAN VISELKEDETT, HOGY EMBERI JÉGHEGYNEK NEVEZTÉK.

Azt mondták róla, hogy szónoklatával képes meghódítani húszezer embert, majd egyetlen kézfogással valamennyit az ellenségévé teszi, mert „*olyan a kézfogása, mint egy fonnyadt petúniáé*”. Mivel száz évvel Washington után lett elnök, hízelgői „centenáriumi elnök”-ként emlegették. Mások azonban alacsony, pocakos, vörös szakállú manónak tekintették, s amikor egy kései látogatónak azt mondták, hogy ma már nem láthatja az elnököt, az illető így gúnyolódott: „*Ó, Istenem, hát már olyan kicsi lett?*”

A kormány egyre nagyobb figyelmet fordított a Csendes-óceánra. A németekkel a szamoai polgárháború miatt került sor konfliktusra, s végül az 1889-es berlini konferencián a szigeteket német, brit és amerikai közös protektorátus alá vonták. Hawaiiit a fehér kisebbség által felszított és az amerikaiak által támogatott lázadás (1893) után Harrison annektálni akarta, de mire a szerződés a Szenátus elé került, újra Cleveland lett az elnök, aki azt visszavonta.

Az 1892-es választáson pártja újra jelölte őt, de vereséget szenvedett Clevelandtól. A farmerek a tovább zuhanó mezőgazdasági árak, valamint a magas vámok, a munkások pedig a sztrájkok leverése miatt fordultak el a republikánusoktól. Harrisont a történészek többsége a könnyen feledhető, átlagos elnökök között tartja számon. Szemére hányták, hogy a McKinley-féle vámtörvény és a Sherman-féle ezüstvásárlási törvény hozzájárult az 1893-as gazdasági válság kirobbanásához. Mások szerint azonban javára kell írni a haditengerészet fejlesztését, a pánamerikai konferencia megrendezését, valamint azt is, hogy határozottan (bár nem sok sikerrel) szót emelt az elnyomott déli feketék politikai jogainak védelmében. ♦